

Neuvěřitelně zábavná
cesta vílími zeměmi a temnou magií.
NPR

Sunday
Times
Bestseller

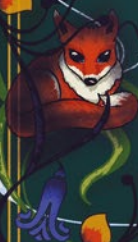
MAPA JINOZEMÍ



HOŠŤ

EMILY WILDOVÉ

HEATHER
FAWCETTOVÁ



Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

FAMILY WILDE'S MAP OF THE OTHERLANDS

Copyright © 2024 by Heather Fawcett

All rights reserved

Published in the United States by Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.

Cover design © Vera Drmanovski

Translation © Ivana Svobodová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2938-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2939-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2940-7 (MobiPocket)

14. ZÁŘÍ 1910



Noha se mi nevešla do kufru, proto jsem ji zabalila do kusu látky a silou jsem ji vecpala do starého tlumoku, který si někdy brávám na výpravy. Překvapivě — nebo možná nepřekvapivě, neboť se jedná o nohu víly — není špinavá ani nijak odpudivě nezapáchá. Pochopitelně už je dávno mumifikovaná a nezasvěcený pozorovatel by ji nejspíš považoval za kozí kopyto, třeba za nepravděpodobnou obětinu vykopanou z hrobky nějakého starověkého faraona. Ačkoli noha nezavání nijak odporně, od chvíle, kdy jsem ji přinesla k sobě do pracovny, nahodile zachytávám vůni polních květů a drcené trávy, kterou přináší nenápadný vánek, jehož zdroj se mi nedaří odhalit.

Hleděla jsem na svůj nyní vypouklý tlumok a připadala jsem si směšně. Věřte mi, když říkám, že bych raději po kampusu nepřenášela *nohu*. Jenomže o vílích ostatcích, ať už mumifikovaných, nebo ne, je známo, že se s oblibou vytrácejí, jak je zrovna napadne, a mohu jen předpokládat, že nohy budou k podobným potulkám projevovat obzvláštní sklony. Budu ji muset uchovávat u sebe, dokud se neukáže, že už mi k ničemu nebude. Panebože.

Tiché odbíjení stojacích hodin mě upozornilo, že přijdou pozdě na snídani s Wendellem. Ze zkušenosti vím, že pokud naši snídaňovou schůzku propásnu, přinese mi

jídlo osobně, a to v takovém množství, že bude celá katedra vonět po vejcích a já budu po zbytek dne muset poslouchat, jak si profesor Thornthwaite stěžuje na svůj citlivý žaludek.

Věnovala jsem chvilku tomu, abych si svázala vlasy do drdolu. Během uplynulých týdnů, kdy jsem se nechala strhnout jedním ze svých období posedlosti, při nichž nedokážu myslet pomalu na nic jiného než na předmět svého výzkumu, jsem si je nechala narůst až příliš dlouhé. A otázka Wendellových dveří mě pohltila víc než jakákoli jiná akademická záhada, kterou si dokážu vybavit. Vlasy nejsou jediným prvkem vzhledu, který jsem poslední dobou zanedbávala — mé hnědé šaty jsou pomačkané a nejsem si zcela jistá, jestli se dají nazvat čistými. Našla jsem je v hromadě jiných pochybně vypraných svršků na dně šatníku.

„Pojď, drahoušku,“ řekla jsem Stínovi. Můj pes pocítl, se zívnutím se zvedl z pelechu u naftových kamínek a protáhl si obří tlapy. Na okamžik jsem se zastavila a spokojeným pohledem jsem přelétla po své pracovně — když jsem přednedávnem získala definitivu, zdědila jsem spolu s ní i prostornější pracovnu a teď sídlím troje dveře od Wendella (který samozřejmě našel záminku, proč si kvůli těm šesti metrům odstupu navíc stěžovat). Stojací hodiny byly součástí vybavení pracovny, stejně jako dlouhé damaškové závěsy, lemující výsuvné okno s výhledem na rybník u Rytířské koleje, který byl v tento okamžik posetý labutěmi, a jako skvostný dubový stůl se zásuvkami vyložený černým sametem. Pochopitelně jsem sem přidala knihovničky a žebřík, abych dosáhla na nejvýš uložené svazky, zatímco Wendell trval na tom, že místnost vyzdobí dvěma fotografiemi z Hrafnsviku, o nichž jsem ani netušila, že je pořídil, přičemž na jedné stojím s Liljou a Margret v zasněžené zahradě a druhá

zachycuje výjev z vesnice. Dále Wendell přinesl vázu se sušenými květinami, jež z nějakého důvodu nikdy nepřestávají vonět, a obraz Stína, který nechal namalovat jako dárek k mým dvacátým osmým narozeninám a nyní mu pořídil nový rám — dobrá, na to si nemůžu stěžovat. Memu hromotlukovi to na portrétu sluší.

Prošla jsem kolem několika studentů zabořených hluboko do křesel ve společenské místnosti katedry dryádologie, otevřeném prostoru za pracovny profesorů, který se honosí útulným krbem — v tomto teplém zářijovém dni vyhaslým — a působivou řadou oken vyšších než několik mužů, s půlměsíčky vitráží na vrcholu, za nimiž se v gotické nádheře tyčí knihovna lékařské fakulty, jejíž blízkost vyvolává bezpočet ironických poznámek na vrub náchylnosti dryádologů k podivným zraněním. V jednom koutě se nachází bronzová urna plná soli — podle univerzitní legendy tato tradice začala jako vtip, ale spousta sinálých adeptů bakalářského titulu se u této schrány po první přednášce o zlovolných šotcích zastavila, aby si jejím obsahem naplnili kapsy. Ne že by si museli dělat velké starosti, jelikož se běžně nestává, že by se k nám na katedru zatoulali zástupci Lidu, aby si poslechli, co o nich my smrtelníci vykládáme (až na Wendella). Na tlusté koberce rozprostřené různě po podlaze je třeba našlapovat opatrně kvůli hrbolkům, pod kterými se skrývají zastrčené mince. Podobně jako v případě soli i tato tradice nejspíš vznikla jako žertovné rozptýlení, nikoli jako vážně míněné opatření, které má udržovat Lid v bezpečné vzdálenosti od našich poslucháren, a nyní povětšinou představuje jistý druh rituálu pro štěstí, kdy studenti před zkouškou nebo obhajobou dizertace přitisknou na podlahu půlpenci. (Je známo, že méně pověřiví mladí vědci tuto skromnou pokladnici drancují, když nemají dost peněz, aby šli do hospody.)

Jakmile jsme vyšli ven, Stín šťastně zabručel — obvykle je to tichý pes —, vrhl se do sluncem zalité trávy a začal čenichat, jestli v ní nenajde šneky nebo jiné poživatiny.

Následovala jsem ho poklidnějším krokem a vychutnávala jsem si teplo slunce na tváři a chladný osten patrný ve větru, jenž ohlašoval příchod podzimu. Přímo za hlavní budovou dryádologie stojí dryádologická knihovna, obrostlá břečťanem, která se vypíná nad trávníkem porostlým stromy, jež jsou v této části Británie proslulé tím, že je mají víly v oblibě: tis a vrba. Několik studentů podřimovalo pod největším z nich, košatou prastarou vrbou, o níž kolovaly domněnky (obávám se, že mylné), že ji obývá spící lepríkón, který se jednoho dne probudí a naplní zlatem kapsy prvního spáče, na něhož narazí.

Když jsem vstoupila do stínu knihovny, zmocnil se mě příjemný pocit spřízněnosti. Dovedu si představit, jak by si ze mě Wendell dělal legraci za to, že vnímám knihovnu jako členku rodiny, ale mně je to jedno. Ostatně nechte mé deníky, i když mě s chutí popichuje kvůli tomu, že zvyk psaní deníku nadále zachovávám i po našem odjezdu z Ljoslandu. Zdá se, že toho nedokážu nechat; připadá mi, že mi to nesmírně pomáhá utřídit myšlenky.

Nespouštěla jsem z knihovny pohled, ani když cesta zahrnula za roh, což se ukázalo jako ne právě moudré, protože jsem se srazila s mužem přicházejícím z protějšího směru, takovou silou, že jsem málem ztratila rovnováhu.

„Omlouvám se,“ spustila jsem, muž však nad mou omluvou jen neomalenež mávl rukou. V rukách držel značné množství stuh, které se podle všeho pokoušel svázat dohromady.

„Nemáte ještě nějaké?“ zeptal se zhurta. „Tyhle nebudou stačit.“

„Obávám se, že ne,“ odpověděla jsem opatrně. Muž byl vzhledem k dnešnímu počasí podivně oblečený v dlouhém plášti lemovaném kožešinou a na nohách měl vysoké boty ke kolenům. Kromě stuh v rukách z nich měl kolem krku několikrát ovinutý dlouhý řetěz a další mu div nevypadávaly z kapes. Tvořily nanejdvůh nesourodou sbírku, lišící se barvami i velikostí. Stuhy ve spojení s mužovou povážlivou výškou vzbuzovaly dojem, že mám před sebou májku v lidské podobě. Odhadovala jsem, že pokročilého středního věku. Vlasy měl z většiny hnědé, o odstín či dva světlejší než pokožku, jako by je vybělily přírodní živly, a bradu mu porůstal neupravený bílý vous.

„Na co nebudou stačit?“ zajímala jsem se.

Probodl mě naprosto nevysvětlitelným pohledem. Na jeho výrazu bylo cosi povědomého, čemu jsem nedokázala přijít na kloub, přestože jsem si byla jistá, že jsem se s tímto podivným mužem nikdy předtím nesetkala. Pocítila jsem, jak mi po šíji zvolna přejel mráz, jako by se mě někdo zlehka dotkl studeným prstem.

„Stezka je věčná,“ řekl. „Ale vy nesmíte spát — té chyby jsem se dopustil já. U duchů s popelem ve vlasech zahněte doleva, ve věčně zeleném lese pokračujte doleva a přímo skrz údolí, kde zemře můj bratr. Pokud sejdete z cesty, ztratíte pouze sebe, ovšem pokud ztratíte stezku, přijdete o vše, o čem jste nikdy netušila, že to máte.“

Užasle jsem na něj zírala. Muž ale jen sklopil zrak ke stuhám, jako by mě propouštěl, a šel si dál po svých. Samozřejmě jsem se otočila, abych zjistila, kterým směrem odejde, a příliš mě nepřekvapilo, když jsem viděla, že zmizel.

„Hm!“ zabručela jsem. „Co si o tom myslíš, miláčku?“

Stín však o muže nejevil zvláštní zájem; právě si měřil straku, která slétla na trávník, aby z něj vyškubla červa.

V duchu jsem to setkání ponechala stranou s tím, že o něm popřemýšlím později, a pokračovala jsem v cestě listnatými pozemky kampusu.



Wendellova oblíbená kavárna je uvelebená na břehu řeky Cam poblíž Pendleighova mostu. Od našich pracoven je to patnáct minut chůze, a kdyby to bylo na mně, jídávali bychom na nějakém příhodněji situovaném místě, jenomže Wendell si na snídani velice zakládá a tvrdí, že kavárna Archimedes, sousedící s katedrou matematiky, je jediným místem, kde, co se jeho týče, umí správně připravit ztracená vejce.

Jako obvykle nebylo obtížné Wendella najít; jeho zlaté vlasy přitahovaly pozornost jako maják a zaleskly se po každé, když se do nich opřel vítr, který kýval větvemi sem a tam. Wendell seděl u našeho obvyklého stolu pod třešní, jindy elegantně vzpřímený trup měl nyní shrbený, lokty opřené o stůl a čelo v dlani. Potlačila jsem úsměv.

„Dobré ráno,“ zašvitořila jsem a nenamáhala jsem se zastříti samolibost v hlase. Příchod jsem si načasovala skvěle, protože nám právě přinesli snídani. Ze slaniny a vajíček se kouřilo, stejně jako z kávy ve Wendellově šálku.

„Drahá Emily,“ pronesl, když jsem se posadila. Ani se neobtěžoval zvednout hlavu z dlaně, ale věnoval mi potutelný úsměv. „Vypadáš, jako bys přišla rovnou ze zápasu s jednou ze svých knih. Smím se zeptat, jestli jsi vyhrála?“

Nevšíkala jsem si ho. „Cestou sem se mi stala zvláštní věc,“ řekla jsem a popsala jsem mu své setkání se záhadným mužem opředěným stuhami.

„Možná se na mě macecha konečně rozhodla poštvat vrahy,“ podotkl tónem, který byl víc než co jiného opovrhlivý, jako by na práci nájemných vrahů bylo něco moderního.

Pochopitelně jsem se nenamáhala zdůrazňovat, že se neznámý o Wendellovi nezmínil ani se nezdálo, že by měl co do činění s ním nebo s jeho problémy. Věděla jsem, že bych stejně dobře mohla mluvit do dubu, a tak jsem odpověděla jen: „Nevypadal moc hroživě.“

„Třeba to byl travič. Většina travičů jsou podivínská, nedůtklivá stvoření, která si značně libují v tom, že mluví v hádankách. Určitě za to může to, jak se v jednom kuse hrbí při odměřování a vdechují výpary.“ Rozmrzele se zahleděl do kávy a nasypal do ní další lžičku cukru, načež ji do sebe hodil celou na posezení.

Nabrala jsem Stínovi vajíčka a párky a položila jsem mu talíř pod stůl, kde se spokojeně usadil, a potom jsem jakoby nic pověsila tlumok na opěradlo židle. Wendell nadále nebral mocný vílí artefakt, který jsem s sebou přinesla na snídani, na vědomí, což mi připadalo zábavné. „Cítíš tu vůni?“ prohodila jsem nevinně, když jsem opět zachytila závan polních květin, který se linul z neurčitého směru.

„Vůni?“ Wendell podrbl Stína za ušima. „Zkoušíš nový parfém? Jestli ano, obávám se, že ho přehlušuje tvé obvyklé aroma kalamářů a knihoven.“

„Nemluvila jsem o sobě,“ upozornila jsem ho poněkud hlasitě.

„O čem tedy? Mé smysly dočista vyřadila z provozu ta zatracená bolest hlavy.“

„Myslím, že takhle to nefunguje,“ namítla jsem pobaveně. Ovšem jen maličko; vážně vypadal bídne. Jindy zdravý odstín jeho pokožky vystřídala naředlá sinalost, pod tmavýma očima mu vystoupily stíny. Promnul si čelo,

příčemž si prohrábl zlaté kadeře, jež se mu svezly do očí, a do toho zamumlal něco nesrozumitelného. Překonala jsem známé nutkání natáhnout ruku a kadeře mu uhladit.

„Musím přiznat, že jsem nikdy nepochopila, k čemu to každoroční obřadní trávení sebe samého slouží,“ řekla jsem. „Co tě na tom láká? Neměly by narozeniny být příjemná záležitost?“

„Domnívám se, že smrtelníci touží vytěsnit připomínku svého skonu, který se neúprosně blíží. Jenom jsem se nechal trochu unést — zpropadený Byers a jeho pijácké hry. A potom přinesli *dort* — nebo dva dorty? Každopádně, už nikdy víc.“

Usmála jsem se. Navzdory tomu, že si má Wendell ve zvyku stěžovat na vyčerpání, na bolavé nohy a na moře dalších neduhů — obyčejně když od něj někdo požaduje nevyhnutelnou tvrdou práci —, ho člověk jen zřídka vidí skutečně strádat a z jistého hlediska mi to skýtalo zadostiučinění. „Já dokázala oslavit své třicátiny — a stejně tak minulý měsíc i své jednatřicátiny —, aniž jsem se zpila do němoty. Věř mi, je to možné.“

„Taky jsi odešla z oslavy v devět. Reid, Thornthwaite a my ostatní jsme tvoje narozeniny oslavovali déle než ty. Máš jenom jiné pojetí nestřídmosti, Em.“ Così — možná zášklub prstu na vílí noze — ho konečně upozornilo na můj tlumok, protože na něj podezíravě zaměřil zrak. „Co to tam máš? A co že se pořád tak uculuješ? Máš něco za lubem.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekla jsem a stiskla jsem rty, abych zatajila zmíněné uculování.

„Nechala ses znova očarovat? Mám začít osnovat další záchrannou výpravu?“

Zamračila jsem se na něj. Jak se obávám, ještě jsem nepřekonala roztrpčení nad tím, že mě začátkem letošního roku na Ljoslandu zachránil ze dvora sněžného

krále, načež jsem si svatosvatě odpřisáhla, že až se zase příště ocitneme v nějaké vílí šlamastyce, budu to já, kdo zachrání jeho. Ano, uvědomuji si, nakolik je to nelogické, jelikož to vyžaduje, aby Wendell zabředl do nějaké zoufalé situace, čemuž by bylo ideálně dobré se vyhnout, ale už je to tak. Jsem zcela odhodlaná.

„Zítřka ti všechno vysvětlím,“ slíbila jsem. „Prozatím řekněme, že se mi při výzkumu podařil zásadní průlom. Hodlám na jeho základě vypracovat prezentaci.“

„Prezentaci?“ Zatvářil se pobaveně. „Pro obecenstvo v počtu jednoho. Opravdu nemůžeš nic udělat, aniž bys přitom mávala ukazovátkem a kupou schémat?“

„Pro obecenstvo v počtu *dvou*,“ já na to. „Asi bych měla přizvat i Ariadnu.“

„Byla by rozladěná, kdybys ji vynechala.“

Zabodla jsem nůž do másla a zbytečně prudkými tahy jsem si ho natřela na toust. Ariadna je nejstarší dcera mého bratra. Přijela do Cambridge na letní semestr s hluboce zakořeněnou láskou k dryádologii, kterou můj bratr nepřekvapivě připsal na rozsáhlý seznam věcí, jež mi vyčítá. Ariadně je teprve devatenáct a s přehledem je nejbystřejší ze studentů, které jsem kdy učila. Vyznačuje se působivou horlivostí, s níž dosahuje všeho, co si zamane, ať se jedná o pozici výzkumné asistentky, lektorování po pracovní době, nebo o přístup k oddílu v dryádologické knihovně vyhrazenému pouze členům profesorského sboru, kde uchováváme svoje nejvzácnější texty, z nichž na polovině spočívá nějaké kouzlo. Obávám se, že na tom má větší podíl její zvyk připomínat mi, jak často píše Thomasovi, než její přesvědčovací schopnosti; ať si sebevíc namlouvám, že mi na tom, co si o mně bratr myslí, pranic nesejde — je o celých dvanáct let starší a v každém ohledu se ode mě liší —, navzdory všemu si představuji jeho zamračený obličej, kdykoli se

Ariadna zmíní o jejich korespondenci, a celkově vzato bych mu nerada poskytovala další materiál pro jeho seznam mých prohrěšků.

„Týká se to mých dveří?“ Wendellova přepadlá tvář se rozjasnila mladickou nadějí.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem. „Jen lituju, že trvalo tak dlouho, než jsem vypracovala teorii, na níž se dá stavět. Všechno ti ale povím až zítra. Ještě musím jasně definovat několik detailů — a ty máš beztak odpoledne dvě přednášky.“

„To mi ani nepřipomínej.“ Znovu zabořil čelo do dlaně. „Až se jimi prokoušu — *jestli* se jimi prokoušu —, půjdu domů a zavrtám se do polštářů, dokud ten šílený hlavobol nepřejde.“

Postrčila jsem k němu mísu s pomeranči. Zdálo se, že toho moc nesnědl, což se mu nepodobalo. Jeden pomeranč si vzal, oloupal ho, potom na něj chvíli hleděl a odložil ho stranou.

„Prosím,“ řekla jsem a podala jsem mu svůj toust s máslem. Alespoň ten do sebe dokázal vpravit a vypadalo to, že mu trochu zklidnil žaludek, dost na to, aby spořádal vajíčka, která jsem mu naložila na talíř.

„Co bych si bez tebe počal, Em?“ prohodil.

„Nejspíš bys doteď poletoval po Německu a hledal své dveře,“ odpověděla jsem. „A já bych mezitím klidněji spala, protože by mi nad hlavou nevisel přízrak nabídky sňatku od krále víl.“

„Kdybys ji přijala, tak by viset přestal.“ Položil dlaň na hřbet mé ruky a škádlivě mě pohlídl palcem po kloubech prstů. „Mám ti na to téma sepsat esej? Můžu ti poskytnout rozsáhlý seznam důvodů, proč bys měla svolit.“

„To si umím představit,“ odpověděla jsem suše. Rukou mi pozvolna projelo zachvění. „A co bys uvedl na prvním místě? Že se můžu těšit na věčně čisté podlahy a police,

které nepoznají prach, a taky na tvé neustálé sekýrování, že mám po sobě uklízet?“

„Ach, kdeže. Jako první bych zdůraznil, že by ti náš sňatek znemožnil vyrazet do pustiny a hledat *další* vílí krále, které by sis mohla vzít, aniž by ses nejdřív přesvědčila, jestli nejsou stvoření z ledu.“

Chtěla jsem popadnout jeho šálek — ve skutečnosti jsem neměla v úmyslu vylít mu obsah do klína, ačkoli by mi nikdo nemohl mít za zlé, pokud by mi nedopatřením ujela ruka —, ale stihl mi ho sebrat a jeho pohyb byl příliš rychlý, aby na něj mé smrtelnické reflexy stihly zareagovat.

„To není fér,“ stěžovala jsem si, ale on se mi jen smál.

Vtipkování o jeho nabídce sňatku se stalo naší soukromou tradicí, přesto je zřejmé, že ji Wendell nemyslí o nic méně vážně, jak mi sdělil tolikrát, že už to ani nepočítám. Pokud jde o mě, přála bych si, abych se na celou tu záležitost dokázala dívat v humorném světle — opravdu mě přivrhovala o spánek. Žaludek mám jako na vodě, i když tato slova sepisují, a všeobecně vzato, raději o celé té věci nepřemýšlím, abych se vyhnula menším záchvatům paniky. Zčásti je to nejspíš proto, že ve mně představa, že bych se za někoho měla provdat, vyvolává nutkání stáhnout se do nejbližší knihovny a skrýt se mezi policiemi; manželství mi odjakživa připadalo jako nesmyslný podnik. V nejlepším případě představovalo rozptýlení od práce a v nejhorším skutečně *podstatné* rozptýlení od práce, spjaté s doživotním trestem v podobě únavných společenských povinností.

Také si ale důrazně uvědomuji, že jsem měla Wendella odmítnout už dávno a že je kruté vzbuzovat v něm takto naději. Nechci k němu být krutá. To pomyšlení ve mně vyvolává podivný a nepříjemný pocit, jako by mi někdo vymačkával vzduch z těla. Skutečnost je však taková, že

by člověk musel být naprostý blázen, aby si vzal někoho z Lidu. Existuje možná hrstka příběhů, v nichž takový svazek dopadne dobře, zato hora těch, které končí šílenstvím nebo předčasnou a nepříjemnou smrtí.

Rovněž si samozřejmě neustále uvědomuji, jak je směšné, že jsem žena, jíž nabídl sňatek vlíí panovník.

„Aspoň mi napověz,“ vyzval mě Wendell, poté co jsme se pár minut věnovali jídlu.

„Ne dokud se nepustíš do té eseje.“

„I když oceňuju, že nedokážeš pustit z hlavy myšlenku na naši svatbu,“ řekl, „mluvil jsem o tom tvém průlomu. Zredukovala jsi počet možných míst, kde by se moje dveře mohly nalézat?“

„Ach tak.“ Odložila jsem palačinku. „Ano. Přestože můj výzkum ukazuje k řadě pravděpodobných lokalit, bylo by přesnější uvést, že jsem objevila jednu, která vypadá obzvlášť slibně. Nakolik jsi obeznámený s dílem Danielle de Greyové?“

„De Greyové? Moc ne. Byla tak trochu rebelka; ztratila se před desítkami let, potom co se zatoulala do jakési vlíí říše. Její výzkum byl do značné míry zdiskreditován, ne?“

„Ona byla zdiskreditována. Zatkli ji ve čtyřech různých zemích, v tom nejproslulejším případě za to, že ukradla vlíí meč z majetku jistého francouzského vévody. Při té příležitosti z jeho rodu sejmula kletbu, ovšem ne že by jí za to kdy poděkoval. Vždycky jsem její výzkum považovala za příkladný. Škoda, že už se z něj necituje. Při postgraduálním studiu jsem to jednou zkusila a můj vedoucí mě upozornil, že by to nebylo prozíravé.“

„To mě příliš nepřekvapuje. Vědci jsou konzervativní spolek. Připadá mi, že de Greyová pro ně byla až moc zábavná.“

„Její myšlenky jsou novátorské. Vášnivě věřila, že Lid z různých regionů je spolu v užším spojení, než se vědci

domnívají — tehdy to nazývali teorií kupeckých stezek. Vytvořila taky klasifikační systém, který by byl dodnes přínosný, kdyby býval získal větší podporu. Zmizela, právě když zkoumala druhy faunů.“*

Wendell protáhl obličej. „Nenávidím fauny — máme je i v mém království. Jsou to surové malé bestie — a ne v zajímavém smyslu slova. Nechápu, proč s nimi dryádologové tolik nadělají. Co mají u všech všudy společného s mými dveřmi?“

Naklonila jsem se k němu. „V tvém království žije vlastně hned několik druhů faunů, že ano?“

Povzdechl si. „Snažně tě prosím, nenuť mě, abych je vyjmenoval. Mám s těmi tvory co možná nejmíň do činnosti.“

Vytáhla jsem z kapsy knihu — pochopitelně jsem do tlumoku nevložit nic dalšího, pro případ, že by se noha rozhodla z něj vyskočit, jakmile bych rozeprala přezku. Otevřela jsem knihu na straně označené záložkou a podala mu ji. „Přijde ti povědomý?“

„Povědomá,“ odvětil Wendell nepřítomně s pohledem upřeným na kresbu. Zachycovala rozmazanou chlupatou bytost s kozíma nohama a kopyty — mnoho faunů střídá chůzi po dvou a jistý druh shrbeného klusu připomínající pohyb opů. Z faunčiny hlavy vyrůstaly dva majestátní rohy, ostré jako hroty nožů. „Ano. Žijí v horách na východ od mého dvora.“

„De Greyová je nazývala stromovými fauny — ne proto, že žijí v lesích, ale proto, že jejich rohy spletností připomínají letorosty stromů. Je to jedinečný rys jejich druhu.“

* Navzdory námitkám Evanse (1901), Blancheta (1904) a jiných zůstává „faun“ přijímaným pojmenováním všech druhů kopytnatých běžných vlků bez ohledu na velikost či původ. Jedná se o jeden z termínů, jejichž původ lze dohledat u kořenů dryádologie na počátku sedmnáctého století v Řecku.

Vzala jsem si od něj knihu, než stihl přečíst poznámku pod ilustrací — chtěla jsem ho zítra překvapit. Zdálo se, že to uhodl, a usmál se.

„To je všechno, co se prozatím dozvím, vid’? Příběh o vědkyni nechvalné pověsti a k němu dostanu přednášku o běžných vílách? Přitom mi sama neustále předhazuješ, že se chovám záhadně.“

„Někdo, kdo strávil deset let neúspěšným pátráním po obyčejných vílách dveří, určitě vydrží čekat ještě jeden den, a bez reptání,“ zpražila jsem ho, přičemž se mi jen napůl podařilo potlačit domýšlivý úsměv. „Podej mi čaj.“

Zvedl konvici a nalil mi čaj do šálku. Zůstala jsem jako opářená a hleděla jsem na tekutinu.

„Co je?“ zeptal se a odložil konvici. Beze slova jsem ukázala na šálek. Čaj v něm měl modročernou barvu, vznášely se na něm drobounké lekníny a na každém z nich se skvěl dokonalý bílý květ. Na vodní hladině se mihotaly stíny, jako by se nad ní rozkládala klenba tmavých stromů propouštějící pouze nejtenčí sluneční paprsky.

Wendell zaklel. Natáhl se pro šálek, který už jsem však stihla uchopit do dlaní. „Ony *kvétou*?“ žasla jsem. A skutečně, zatímco jsem přihlížela, rozkvetl další leknín a jeho okvětní plátky pohlávaly ve větru, který se nehodil do poklidného cambridgeského počasí. Nedokázala jsem od toho výjevu odtrhnout oči.

Ten prapodivný odvar voněl božsky — hořce a květově, podobně jako čaj, a přitom vůbec ne. Pozvedla jsem šálek, abych doušek upila, jeho okraj ale náhle přikryla Wendellova ruka — zase ten jeho zneklidňující trik, kdy se pohnul rychleji, než to mé smrtelnické oči dokázaly sledovat. „Nedělej to,“ varoval mě a přitiskl šálek na stůl.

„Je v něm jed?“

„Jistěže ne. Je to jen čaj. Takový se běžně podává u snídaně na mém dvoře.“

„Aha.“ Obecně platí, že by se smrtelníci v říši víl měli vyvarovat konzumace čehokoli, zejména vílího vína, které člověka zbavuje zábran. Nejčastěji se stává, že oběť, která se nechá vlákat na vílí slavnost a požije ho, následně tančí, dokud nezemře nebo dokud nezačne víly nudit, což je obvykle jedno a to samé.

„Právě teď nemám chuť tančit,“ řekla jsem. „Díky, že jsi mi zkazil požitek z čaje.“

„To jsem očividně *neměl* v úmyslu. Nechci —“ Zachmuřil se a zavrtěl hlavou.

Vylila jsem čaj do trávy — alespoň z konvice; šálek stále držel Wendell. „Ještě jsem nezažila, že by se ti kouzla vymknula z rukou. Myslel jsi právě teď na domov?“

„Ne víc než obvykle.“ Upil čaje, zavřel oči a pokrčil rameny. „Nejspíš nějaký následek kocoviny.“

Zamyšleně jsem si ho měřila. Mávl na obsluhu a požádal o novou konvici čaje. Náš rozhovor se stočil ke známé debatě o politice katedry. Wendell o tohle téma obvykle nejeví valný zájem, ale vzhledem ke své schopnosti okouzlovat druhé natolik, aby si získal jejich důvěru, je navzdory tomu vynikajícím zdrojem drbů. V současnosti jsme si všichni sázeli na výsledek neutuchajícího sváru mezi profesory Clivem Erringtonem a Sarou Alamiovou, jejíž zažehl zašantročený čajový tác ve společenské místnosti sboru, který zavalil příčinu k obviněním z profesní sabotáže. Alamiová byla přesvědčená, že Errington rozbil její skleněné zrcadlo, v němž držela uvězněné vílí světlo, zatímco Errington se domníval, že ho Alamiová následovala na Wiltshirskou pahorkatinu, aby tam pro skřítky, které zkoumal, zanechávala plesnivé koláčky, což je údajně nesmírně urazilo.

„Promiňte?“

Když jsem se otočila, uviděla jsem mladou studentku, která mi s váhavým úsměvem na zrudlé tváři postávala

za ramenem. „Mrzí mě, že vás vyrušuji, paní profesorko. Chodím na jednu z vašich hodin — na dryádologii v raném novověku.“

„Ach, ano,“ odpověděla jsem, přestože jsem si ji nedokázala zařadit. Koneckonců tuto hodinu navštěvuje více než stovka studentů.

„Bude vám to připadat bláznivé,“ řekla, přitiskla si knihu těsněji k hrudi a já si uvědomila, že to je encyklopedie Lidu, kterou jsem vydala letos v létě. „Ale chtěla jsem vám říct, jakou jste pro mě inspirací. Víte, přišla jsem sem studovat architekturu — tedy, moji rodiče si přáli, abych ji studovala. Ale teď jsem díky vám dospěla k rozhodnutí. Vyberu si jako hlavní obor dryádologii, jak jsem vždycky chtěla.“

„Těší mě, že jsem pro vás byla inspirací. Není to však snadná profese, ani bezpečná.“

„Ach, já vím,“ odpověděla dívka s rozzářenýma očima. „Ale já —“

Vtom její zrak padl na Wendella, který seděl zhrounutý na židli a usmíval se na mě, a jako by zapomněla, co mi říkala. Nejdřív jsem si myslela, že se nechala rozptýlit čistě jen jeho vzhledem, což nebyl zřídkaev jev dokonce ani u těch, kdo ho dobře znali. Domnívám se, že pokud by šlo pouze o jeho pohledný zevnějšek, člověk by si na něj dokázal zvyknout, jenomže Wendell se vyznačuje — nenapadá mě lepší způsob, jak to vysvětlit — jistou živostí, již lze stěží přehlížet. Do značné míry se dá obtížně definovat a třeba jsou jí obdařeni všichni vládcové víl; těžko říct. Jeho přítomnost v sobě má zvláštní ostrost, která vábí pozornost druhých.

Došlo mi to, až když dívka zatékala zrakem zpět ke mně. V jejím výrazu bylo cosi, co jsem předtím viděla u obyvatel Hrafnsviku, a přistihla jsem se, jak svírám rty.

Dívka mi opět poděkovala a poněkud spěšně odešla. Zamračeně jsem se obrátila k Wendellovi.

„Co zas?“ řekl.

„Mám dojem, že zvěsti o tobě doputovaly i do Cambridge,“ poznamenala jsem.

„Ach, dobrotivé nebe.“

Vesničané z Hrafnsviku znali Wendellovu pravou totožnost — nedalo se tomu zabránit. Wendell a já jsme si s tím přespříliš nedělali starosti — je to takové malé zapadlé místo a předpokládali jsme, že jeho tajemství dokážeme snadno zachovat.

Wendell zavřel oči a zamnul si nos. „Jak se to stalo?“

„Nevím. Ale žijeme v moderním světě, Wendelle. Vedoucí katedry už má v kanceláři telefon. Tedy ne že by ho uměl používat...“

Wendell sáhl pro konvici s kávou a já pochopila, že jsem si jeho reakci špatně vyložila — vůbec nebyl zneklidněný, byl jen příliš ve vleku kocoviny. „Co už.“

„Co už?“ zopakovala jsem. „Nevíme, kolik lidí se tu zvěst doslechlo ani kolik z nich jí věří. Nejlepší bude, když to budeme brát vážně. Přinejmenším odteď budeš muset být opatrnější. Nemáš se vždycky na pozoru — nejsem jediná všímavá osoba na planetě, víš? A doufám, že to je poslední čajová konvice, kterou jsi nedopatřením začaroval.“

„Profesorský sbor tomu neuvěří,“ řekl. „Jen si to představ. Připadali by si jako obyčejní hlupáci. Dobře víš, že udělají cokoli, jen aby se *tomu* vyhnuli.“

„Těžko říct,“ namítla jsem. „Máš spoustu nepřátel. Někteří jenom čekají na příležitost, aby tě očernili, a podle mě by fáma, že tu hraješ nějakou krutou vílí hru s cílem všechny nás zesměšnit, tomu účelu skvěle posloužila. Nemůžeme přijít o financování, Wendelle. Potřebujeme ho, pokud máme najít tvoje dveře.“

„Tohle všechno nijak neumenšuje mou bolest hlavy.“ Vzal mě za ruku. „Je to v pořádku, Em. Je to jenom poví-
dačka. Jeden by myslel, že ti na objevení těch dveří záleží
víc než mně!“

„Pochybuju, že je to možné.“ Protože si v jednom kuse
stěžuje, jak se mu stýská po domově.

„Já si to nemyslel.“

Odtáhla jsem ruku a připadala mi přehřátá. „Samo-
zřejmě že mi na tvých dveřích záleží. Představují jednu
z nejzajímavějších záhad, s nimiž jsem se za svou ka-
riéru setkala, a mám v úmyslu ji vyřešit. Znáš mě.“

Usmál se. „Ano. Zním.“



Krátce poté Wendell odešel s tím, že si před první před-
náškou přibližně na hodinku zdřímne a bude doufat, že
se tím bolest hlavy trochu zmírní. Zůstala jsem sedět
u stolku, abych dopila čaj a dojedla toust, a přitom jsem
sepisovala nejnovější dopis pro Lilju a Margret. Pravi-
delně si s nimi dopisuji, stejně jako s Aud a — o něco
zřídkavěji — s Thorou. Představovala jsem si, jak Lilja
otevívá můj dopis u krbu v malé chaloupce, kde bydlí
s Margret. V Hrafnsviku už nepochybně mysleli na nad-
cházející zimu.

Lilja a Margret nepřestávají jevit nepokrytý zájem
o Wendellovu nabídku sňatku a v každém dopisu se za-
jímají, jestli jsem se už rozhodla. Ze začátku jsem jim
narychlo naškrábala pár vyhýbavých zmínek o tom, že
je nepředložené vdát se za někoho z Lidu, ony se ovšem
nepřestaly vyptávat a já jsem jejich dotazům prostě pře-
stala věnovat pozornost. Obě mi schází a moc bych si
přála znovu se s nimi vidět — hlavně Lilja mi vždycky

připadala jako člověk, s nímž se dá nezvykle snadno mluvit.

Mé obavy se zmírnily, když jsem se se Stínem po boku vydala zpět do své pracovny. Od té doby, co jsem získala definitivu, se vznáším na jakémsi spokojeném obláčku. Pro všechny akademiky to je zlatý hřeb kariéry, ale pro mě to platí obzvlášť, protože Cambridge je jediný skutečný domov, jaký jsem kdy poznala. Teď mi připadá, že starobylé kamenné zdi vyzařují přátelskou auru a pěšiny pod nohama jsou najednou příjemnější.

Jak jsem tak kráčela a přemítala o hromadě esejí na stole, které jsem ještě potřebovala oznámkovat, náhle jsem pochopila, proč mi zlostný pohled, jímž mě ten muž se stuhami počastoval, připadal tak povědomý. Stejný pohled jsem mnohokrát viděla u starších profesorů, často když jsem se s nimi dostala do sporu ohledně vědeckých poznatků. V tom pohledu se odráželo jisté zklamání, které je vědcům vlastní, což by vysvětlovalo mou reakci — na kratičký okamžik jsem se cítila jako začínající studentka, která si zapomněla načíst zadaný text.

„Hm,“ broukla jsem znovu, když jsem si to setkání přehrávala v hlavě a zkoumala ho z nových úhlů. Nedočkala jsem však tu záhadu nijak vysvětlit, a proto jsem ji odložila stranou.